

ЧЕРВОНА СЕРІЯ

ЛІНА ЩОРС

НЕ ІСТОРІЯ КОХАННЯ

ХАРКІВ
«ФОЛІО»
2024

Глава I

Луїза сиділа в дальньому кутку свого ліжка в гуртожитку, підбгавши ноги під себе, а в її голові словами книги «Робота актора над собою» промовляв голос Станіславського. Він говорив їй повільно й із розстановками: і що талант — це душа, і що актор повинен відчувати свою роль, ставати іншою людиною та почуватися як зовсім інша особистість.

Вона схопилася з ліжка ривком. Книжка впала на підлогу.

— Луїзо, а що ти думаєш про хлопця з кімнати 505? Здається, він закоханий у мене?!

Вона підняла книгу з підлоги й автоматично кивнула своїй сусідці по кімнаті Христі та її подружці, які, так і не почувши від неї відповіді, відвернулись та почали щось жваво обговорювати.

Луїза піднялася навшпиньки й відкрила полицю над ліжком. Їй на голову відразу впав об'ємний светр. Вона кинула його на ліжко поруч із книгою і зосереджено продовжила перебирати речі, що ж їй одягнути.

З коридору долинали дзвінкі стукання каструль, стомлені звуки з радіоприймача: «Згадаю сніжно-білі стіни, від роботи втома, нас в хрущовці двоє... Звідки ми? І хто ми?», а в ніздрі вривався нудотний запах якогось чергового варива. Її пересмикнуло. І в той же момент Луїза струснула густою копицею темного злегка хвилястого волосся, бо-

ляче вдарившись головою об дверцята шафки. Швидким ривком дістала джинси, зістрибнула з ліжка й натягла той великий об'ємний червоний светр, який їй ще в 10 класі мама купила в подарунок на Різдво. Накинула пальто на плечі, схопила улюблений коричневий шарф і, нікому нічого не сказавши, сильно грюкнула дверима та вибігла в коридор.

Хтось із сусідів привітався з нею, дівчина кивнула у відповідь і підстрибуючи кинулася вниз по сходах.

На вулиці вона відчула подих холодного пізнього вечора. На годиннику було 21:15. «Пізно, як для вечірньої прогулянки. Але нічого. Головне до дванадцятої встигнути повернутися», — подумала Луїза й бадьорим кроком, одночасно щільніше замотуючи шарф навколо шиї, вирушила здійснювати настанови Станіславського.

Вона простояла на тролейбусній зупинці хвилин 20, доки нарешті під'їхав похмурий рогатий. Він сумно всміхався їй своїми фарами. Луїза зайшла всередину. Плюхнулася на вільне місце біля вікна й під рівномірний гул утомленого тролейбуса поїхала в центр.

Справа X

Опинившись у самому центрі міста, де в очі сліпили яскраві вогні ліхтарів, а у свідомість вривався веселий гомін, у якому змішувалося все: і пісні вуличних музикантів, і ревучі мотори мотоциклів та авто, які ганяли на великій швидкості, і веселий сміх, що лунав то тут, то там, — Луїза почувалася максимально сконцентрованою і, здається, не чула нічого й нікого.

Вона мала справу.

«Отже, все просто: підходиш до трьох незнайомців, питаєш у них дозволу й цілуєш у щічку. Нічого складного. Студентам Станіславського доводилося й складніше. Ти хочеш стати актрисою чи ні?» Вона вела свій внутрішній діалог, але від однієї думки, що доведеться підійти до незнайомої людини, заговорити з нею, та ще й доторкнутися до її щоки, заливалася рум'янцем, і їй ставало важко дихати. «Господи, Луїзо, навіщо тобі це потрібно? Ти ж не збираєшся бути актрисою всерйоз?»

Вона повільно йшла улюбленою вулицею міста, розглядаючи вітрини, і тим часом нишком вдивлялася в обличчя всіх зустрічних чоловіків, наважуючись і водночас не наважуючись зробити перший крок.

«Луїзо, нумо дихай спокійно, раз-два. Підходиш і кажеш: «Вибачте, можна я поцілую вас у щічку?» Цілуєш і з гордо піднятою головою ідеш геть. Що складного? Ти можеш. Це ж не милостиню просити й не ворожити по руці».

Ще раз набрала більше повітря в груди, усвідомлюючи, що або зараз, або вже ніколи. Тієї ж миті обігнала кремезного блондина в сірому пальті, що неквапно прогулювався вулицею, і випалила на одному диханні:

— Вибачте, можна я вас поцілую?

Залилася рум'янцем і додала:

— У щічку.

Він стояв і пару секунд здивовано мовчав. Потім засміявся і сказав:

— Можна, так.

Луїза несміливо підійшла до нього й поцілувала в щоку. Щойно її вуста торкнулися його щоки, вона миттєво розвернулась до нього спиною і швидко пішла до найближчого парку.

Луїза почувалася абсолютною дурепою. «Скажи мені, люба, навіщо тобі потрібен весь цей цирк? — запитувала вона, звертаючись до розумної частини свого мозку. — Ура, ти молодець. Так тримати. Станіславський залишився б задоволеним. Але не розслабляйся! Ще два поцілунки — і все, тоді можна буде швидко повертатися додому».

У парку було безлюдно. Занадто холодно для тривалих розслаблених прогулянок. Подумки зауваживши, що вже пів години блукає парком, а так більше ні до кого й не наважилася підійти, вона зненацька відчула, як сильно змерзла. Руки вона запхала в проміжок між гудзиками свого двобортного пальта, а носом пірнула в шарф. Вирішила повертатися назад до площі, щоб знайти ще двох випадкових героїв і нарешті покінчити із цією справою.

Вона йшла швидко, їжачись від холоду, розгублено дивлячись на всі боки, аж раптом почула голос:

— Як добре, що ти вирішила повертатися цією ж дорогою. Мене звати Олексій.

Голос належав чоловікові в сірому пальті, якого вона хвилин 30 тому цілувала в щоку. На вигляд йому було років 35. Він мав вигляд розумної та вдумливої, спокійної та впевненої в собі людини.

«Тільки цього мені бракувало».

Луїза прискорила крок, вдаючи, що не чує його.

Але він уже йшов нарівні з нею і розповідав:

— Я працюю фотожурналістом. Сьогодні знімав класний репортаж. Як тебе звати? На кого вчишся?

Луїза ще хвилин 5 ігнорувала його, намагаючись не слухати й не дивитись у його бік.

— Послухай, я чекав на тебе цілих 30 хвилин тут, на холоді, навіть, не знаючи, чи ти повертатимешся назад. Але

бачиш, сьогодні я щасливчик. А ти навіть не хочеш сказати мені своє ім'я?

У цей момент вона зрозуміла, що тепер цей упевнений і наполегливий чоловік від неї просто так не відстане, тому випалила перше, що спало на думку:

— Мене звати Дарина. Я навчаюсь на виховательку дитячого садка.

— Отакої! Як цікаво. Оце небанальний вибір професії! А то всі навколо — актриси, перекладачки та журналістки. Ти молодець, Дарино.

Цього разу Луїза подивилася на нього уважно. Його світлі очі сяяли. У голові в неї промайнуло: «Незнайомцю, тобі краще просто зараз забути про Дарину». Але все ж таки продиктувала йому свій номер телефону.

Ніч

Того вечора Луїза відмовилася, щоб Олексій проводжав її додому. І гроші на таксі також не взяла. Він посадив її в маршрутку та стояв, доки мотор не завівся. Двері за останнім пасажиром зачинилися, Олексій помахав їй рукою у вікно, і вона бачила, як він швидко й легко, немов хлопчисько, побіг сходами.

Маршрутка різко рушила з місця, чим вивела Луїзу із внутрішнього ступору. Вона закричала:

— Зупиніться, мені треба терміново вийти!

Водій вилаявся, але випустив дівчину.

Луїза знову опинилася на площі. Людей уже не було так багато, як кілька годин тому. Годинник показував 23:15. Вона нишком розирнулася на всі боки, немов злодюжка, — чи немає десь тут поблизу Олексія. А раптом він переду-

мав їхати додому? Але нікого й близько схожого на нього не було.

Вона видихнула. Випрямилася. Подивилася на всі боки вже впевненіше.

«Гаразд, ти й так дуже втомилася сьогодні. Нумо, ще один поцілунок — і вважатимемо, що ти впоралася із завданням, — стомлено сказала вона собі. — Що сказав би Станіславський? Та чорт із ним. Я ж узагалі на перекладачку навчаюся, а не актрису».

Уже не хвилюючись і не переживаючи, не відчуваючи більше ні краплі адреналіну в крові, вона підійшла до двох високих хлопців на зупинці й спокійно та розмірено повторила своє прохання щодо поцілунку.

— Навіщо вам це?

Вона знизала плечима і, м'яко всміхнувшись, сказала:

— Просто треба. У цьому немає сенсу для вас. Для мене — можливо. Але ви можете відмовитись, і це буде справедливо.

Хлопець усміхнувся, трохи нахилився та підставив їй свою щоку. Луїза ледве торкнулася губами його щоки, потім простягла руку й подякувала:

— Дякую.

— І вам.

Вона відійшла вбік. Що робити далі, не знала.

Єдиним бажанням було сісти на асфальт просто тут, притулитися головою до стіни та просто поспати.

Зусиллям волі Луїза пересилила себе й пішла на зупинку. Ставало дедалі холодніше. Годинник показував 23:45. Тролейбус не їхав. Це означало, що сьогодні до гуртожитку вона не потрапить. Доведеться всю ніч вештатися на вулиці.

Одна з них

У цей момент задзвонив телефон. Вона здогадувалася, що цей незнайомий номер належав Олексієві, а отже, брати слухавку, доки вона не доїде додому, категорично не можна. Та й не хотілося їй ні з ким говорити. Думки плуталися в голові, вона не могла вловити їхній хід. Відповіді на запитання, навіщо це потрібно, більше не було. Луїза ще раз вдивилася в далечінь, сподіваючись побачити там фари знайомого тролейбуса, але обрій був порожній. Нічого не залишалось робити, окрім як іти пішки.

Телефон наполегливо дзвонив кожні 15 хвилин. Луїза йшла на самоті по вечірньому холодному місту, мружачись від випадкових ліхтарів і деколи зустрічаючи на своєму шляху волоцюг.

Цієї ночі вона почувалася однією з них. Зустрічаючись із їхніми стомленими поглядами, її погляд відповідав взаємністю, ніби казав: «Так, так, я теж відчуваю цю втому. Але що вдієш? Потрібно просто йти. Правда ж?»

Вона інтуїтивно відчувала, що варто їй зараз відповісти на дзвінок, як цей незнайомиць приїде й забере її (було в його очах щось таке, що вона не сумнівалась у цьому). Можна було б зателефонувати мамі й просто розплакатися, пережити цю ніч, а наступного ранку зібрати речі та повернутися до спокійного й налагодженого життя з батьками в рідному місті. У крайньому разі, варто було б ризикнути, дійти до гуртожитку й просто бити кулаками у двері, доки її пустять. Але... що це змінило б?

То була її ніч.

Гуляти в повній самоті, знаючи, що ніхто не потурбує хід її думок і не ставитиме запитань, на які в неї просто не буде

Зміст

Глава I	3
Справа X.....	4
Ніч	7
Одна з них	9
Сніданок, мадемуазель	10
Бурхлива ніч	12
Чайна церемонія.....	17
Ромашки в грудні	20
Прогулянка по крихкому льоду	30
Не турбувати	36
Зустріч на мільйон	40
Коробка цукерок	47
Сон у пальто	53
Приємний компаньйон?.....	59
Пісня про нас	74
Ранок реальності	87
Нетитулована графиня.....	94
Істина — у віскі?.....	101
Сон як подарунок.....	111
Нічим не зарадиш	123

Система координат	126
Закоханий чоловік	134
1001 ніч	140
Ти вільна	148
Новина ранку	153
Міська божевільна	158
Класика жанру	166
Ти мрія, але...	173
Життя трапилося	177
Крапки над «і»	186
Статистика і жінка	194
На побачення з холодним морем	208